

Sygn. akt II UK 303/04

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku B. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.
o rentę inwalidy wojennego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 16 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z 16 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03 oddalił apelację B. M. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 6 października 2003 r., sygn. akt V U .../02.

W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji, odnosząc się do zarzutów apelacyjnych, wskazał, iż Sąd Okręgowy nie wykroczył w swych ustaleniach i wnioskach poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów w zakresie niezbędnym do ustalenia oceny zdolności skarżącej do pracy w związku z jej deportacją do ZSRR. Nie popełnił również błędów w rozumowaniu w zakresie ustalonych faktów i ich kwalifikacji prawnej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego również zarzut, iż ostatni zespół biegłych (w swej opinii z dnia 6 czerwca 2003 r.) nie wykluczył związku przyczynowego pomiędzy pobytem ubezpieczonej w ZSRR a jej zaburzeniami lękowymi, nie znajduje żadnego uzasadnienia w całości zgromadzonego materiału dowodowego. Samo bowiem przyznanie przez zespół biegłych braku możliwości hipotetycznego i teoretycznego wykluczenia związku przyczynowego pomiędzy pobytem ubezpieczonej w ZRR a uogólnionymi jej zaburzeniami lękowymi, nie oznacza, iż biegli ci powyższy związek przyjęli. Wręcz przeciwnie, ich ostateczny wniosek był odmienny.

Od powyższego wyroku wnioskodawczyni wniosła kasację, w której zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię a w szczególności art. 12 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, poprzez przyjęcie przez Sąd apelacyjny, że pomiędzy deportacją wnioskodawczyni a niezdolnością do pracy nie istnieje związek przyczynowy pomimo tego, iż od najmłodszych lat wnioskodawczyni uskarżała się na liczne schorzenia; jak również naruszenie prawa procesowego, tj: art. 233 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 28 § 2 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazano, że wyrok Sądu Apelacyjnego w G. zapadł z naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, wskazanych w zarzutach kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przechodząc do oceny kasacji w tej konkretnej sprawie należy zauważyć co następuje. W rozpoznawanej sprawie nie występują okoliczności, które z urzędu uzasadniałyby zmianę albo uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy nie doszukał się także w zakresie okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wystarczająco silnych argumentów skarżącego, uzasadniających poważne wątpliwości co do wykładni powołanych przepisów w kasacji, które mogłyby skutkować przejęciem kasacji do rozpoznania. Dokonana przez orzekające Sądy swobodna ocena dowodów, wpływająca na ustalenie prawa do

renty inwalidy wojennego, oparta na wynikach obszernego postępowania dowodowego (opinii biegłych), przy ustalonym w tej mierze orzecznictwie, nie może być rozpatrywana w kategoriach konieczności wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie. Polemika i kwestionowanie ustaleń dokonanych przez sądy w granicach swobodnej oceny dowodów nie wystarcza w ocenie Sądu Najwyższego do przyjęcia kasacji do rozpoznania. Do wyłącznej oceny Sądu rozpoznającego sprawę należy kwestia ustalenia, czy opinia biegłego jest wystarczająco silnym dowodem w sprawie czy istnieje też potrzeba uzupełniającego przesłuchania biegłego na rozprawie.

Jeżeli więc uznać, że w kasacji zawarto przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to z pewnością nie umotywowano ich w sposób pozwalający na ocenę słuszności argumentacji w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod rozwagę i nie znajdując wystarczająco silnych okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.